

ΡΑΜΠΙΑΓΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ

Τιμᾶται λεπτῶν 10

Ἐν Ἀθήναις φράγκα 10. — Ἐν ταῖς ἐπερχομέναις φράγκα 11
Ἐν τῇ ἐξωτερικῇ φράγκα χρυσά 15.

Τιμᾶται λεπτῶν 10

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΚΑΤΩΘΕΝ ΤΟΥ ΔΗΜΑΡΧΕΙΟΥ

ἘΣΤΟ ΒΑΣΙΛΗΑ ΚΑΙ ἘΣΤΟΝ ΤΡΙΚΟΥΠΗ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Καλὰ τὰ πᾶτε, βασιληᾶ,
Περίφημα τὰ πᾶτε,
Καὶ νὰ τὸν χαί και νὰ τὸν χαί
Τὸν κύρ Χαρίλαό σου,
Ναί, νὰ τὸν χαίρεσαι, μ' αὐτόν
Πολὺ ψωμί νὰ φᾶτε,
Κι' ἄς κομπουριάζουνε βαλτοὶ
Φονιάδες τὸ λαό σου.
Καλὰ τὰ πᾶτε, βασιληᾶ
Περίφημα τὰ πᾶτε,
Τρῶτε καὶ πίνετε μαζῆ
Καὶ τὸ λαό κτυπᾶτε.

Καλὰ τὰ πᾶμε, βασιληᾶ,
Περίφημα τὰ πᾶμε
Καὶ νὰ σέ χά και νὰ σέ χά
Νὰ σέ χαροῦμεν ὅλοι,
Ἄν μ' ἓνα τουρκοῖμτιγιάζ
Τ' ἀδέρφια μας πουλάμε,
Μ' ἓνα σταυρό μας ἔστο Χαμητ
Βρισκόμαστε ἔστην Πόλι.

Καλὰ τὰ πᾶμε, βασιληᾶ
Περίφημα τὰ πᾶμε,
Ὅσοι τοὺς Τούρκους ἀγαποῦν
Κι' ἐμεῖς τοὺς ἀγαπᾶμε.

*

Καλὰ τὰ πᾶμε, κυρ' Αὐλῆ,
Περίφημα τὰ πᾶμε,
Καὶ μὴν τὸ κοῦ και μὴν τὸ κοῦ
Μὴν τὸ κουνῆς καθόλου,
Ἄνίσως, γιὰ νὰ τρῶς ἐσύ,
Δέν ἔχομε νὰ φᾶμε,
Σῶνει ποῦ τρῶς κι' οἱ νηστικοὶ
Ἄς πᾶν κατὰ διαβόλου.

Καλὰ τὰ πᾶτε, κυρ' Αὐλῆ,
Περίφημα τὰ πᾶτε,
Ἄν τὸν λουφέν σας τακτικὰ
Εἰς βάρος μας βαρᾶτε.

*

Καλά τὰ πᾶτε, βασιληᾶ
 Κι' οἱ δυό καλὰ τὰ πᾶτε,
 Νὰ μὴ χωρὶ νὰ μὴ χωρὶ
 Χωρίσετε ποτέ σας,
 τῆς γῆς αὐτῆς ἀχώριστοι
 Συντροφολογιάται,
 Κι' ἂν ὅλοι 'στὴν Ἀμερικὴ
 Ξεχνοῦμε τῆς πομπαίς σας.

Καλά τὰ πᾶτε, βασιληᾶ,
 Κι' οἱ δυό καλὰ τὰ πᾶτε
 Καλὰ 'στερνὰ, καλὰ στερνὰ
 "Ἄν τὸ λαὸ βαρᾶτε.

ΤΟ ΚΟΥΝΗΜΑ

Ἡμέρας πρὸ τῆς 25 Μαρτίου, ἤκουες ἐδῶ κι' ἐκεῖ ὀμίλους ἀνά τὰς ὁδοὺς καὶ τὰς πλατείας τῆς πόλεως ὀμιλοῦντας μετὰ ζωρότητος καὶ μεγαλοφώνως ἢ συνομοτικῶς, κρυφίως καὶ ὑπόβλητος, περὶ μεγάλης διαδηλώσεως τῆς Ἀντιπολιτεύσεως κατὰ τῆς κυβερνήσεως ἢ καὶ τῆς βασιλείας, ἐξ ἧς διαδηλώσεως προσεδοκάτο ἀρκευτος ἢ πτώσις τῆς κυβερνή-

σεως τ' ὀλιγώτερον. Λέγομεν δὲ τ' ὀλιγώτερον διότι εἰς τινὰς ὀμίλους ἀνήκοντας εἰς τὴν ἄκραν ἀριστερὰν τῆς ἀντιπολιτεύσεως τὰ πράγματα παριστάνοντο τραγικώτερα. Ἐλέγετο ἐν αὐτοῖς ὅτι θὰ ἐγένετο ἀνήμερα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ *κούνημα* ἀναμιμνήσκον τὸ τοῦ 62, ἡ δευτέρα ἐκδοσις ἐκείνου μετὰ τινων βελτιώσεων καὶ προσθηκῶν καὶ μετὰ τοῦ ἀπαραιτήτου διὰ πᾶσαν ἐκδοσιν ἐλληνικοῦ ἔργου πίνακος παροραμάτων. Ὡν τὰ πλεῖστα ἀφίνονται εἰς τὴν ἐπιείκειαν τοῦ ἀναγνώστου. Τὸ κούνημα τοῦτο, ὡς διεδίδετο, θὰ διέφερε μόνον τοῦ προγενεστέρου αὐτοῦ, καθ' ὅσον θὰ ἔσριπτε μὲν ἀπὸ τοῦ θρόνου Γεώργιον τὸν Α'. Ὁ' ἀνεβίβαζε δ' ἐπ' αὐτοῦ τὸν υἱὸν τοῦ Κωνσταντίνου τὸν Α'. Αἱ διαδόσεις αὗται καὶ αἱ ἰδιαιτέρας πληροφοραὶ ἀς διὰ τῶν φανερῶν ἢ μυστικῶν ὀργάνων τῆς ἐλάμβανεν ἢ κυβέρνησις ἐξήρθεσαν, φαίνεται, πολὺ ἐκείνον τὸν ἐλέφαντα τοῦ πείσματος Τρικουπῆν, ὅστις ἀπεφάσισε νὰ δείξῃ ὅτι δὲν ἀστειεύεται ἡ προβουλή του καὶ δὲν παίζουσι οἱ ὀδόντες του.

* *

Ἀπὸ τῆς παραμονῆς τοῦ διαθρυλουμένου *κουνήματος* φανεραὶ τε καὶ κρύφια δυνάμεις τῆς κυβερνήσεως ἐτέθησαν εἰς ἐνέργειαν, ἤτοι ἐπὶ ποδὸς πολέμου. Ἴππεις, πεζοὶ καὶ πυροβοληταί, εὐζῶνοι καὶ χωροφύλακες, ἀστυνόμοι καὶ κλητῆρες διετάχθησαν νὰ ᾔναι *sur le qui vive*? Καί, ὡς ἂν μὴ ἐπήρχουν οὗτοι, ἐστρατολογοῦντο καὶ ἐξωπλίζοντο πολλοὶ τῶν ἀνηκόντων εἰς τὸν εὐφορον τοῦ κόμματος *παλληκαρεῶνα*, μετὰξὺ τῶν ὁποίων διακρίνεται τὸ ἐνθουσιασμένον ὑπὲρ τῆς προστάτιδος αὐτῶν ἀστυνομίας γένος τῶν βαράθρων τῶν ἐξ ἐπαγγέλματος χαρτοπαικτῶν, διὰ τοὺς ὁποίους καὶ αὐτῆ ἡ 25 Μαρτίου δὲν ἐνθυμίζει ἄλλον ῥήγαν παρὰ τὸν *Τραπουλαῖον*.

Ἐν τούτοις πάντα τ' ἀπὸ ἡμερῶν διαδιδόμενα περὶ σπουδαίου *κουνήματος* οὐδεμίαν εἶχον ὑπόστασιν καὶ κρῖμα εἰς τὴν τρομάρα ποῦ πῆραν μερικοὶ.

Ὁ βασιλεὺς, καθὼς παρετῆρηθη, κατὰ τὴν εἰς τὸν Ναὸν τῆς Μητροπόλεως μετάβασίν του, ἦτο ὠχρὸς, ὁ δὲ Τρικουπῆς, σοβαρώτερος τοῦ συνήθους, ἐφαίνετο πολλὰ βυσσοδομῶν.

— 21 —

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ «ΡΑΜΠΑΓΑΣ»

— 21 —

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΧΑΡΕΜΙΩΝ

Ἡ

ΑΙ ΝΥΚΤΕΣ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

I

Η ΣΤΕΡΝΑ ΜΕ ΤΑ ΡΟΥΜΠΙΝΙΑ

ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.

κατὰ μετῴφρασιν ΚΛΕΑΝΘΟΥΣ Ν. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

— Ναί, ἐπιθύρουν ὁ ἐφέντης, ἐννοεῖ τὴν γλῶσσάν των, ἢ μητέρα μου μὲ τὸ εἶπε πολλάκις, καὶ ἔχει ἀκόμη βυζαντινὰ χειρόγραφα τὰ ὅποια ὁ πατήρ μου συνεβουλεύετο ἄλλοτε...
 — Ἄς τὰ φυλάττῃ ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ, διότι περιέχουν ἴσως τὸ μυστικὸν ποῦ με ζητεῖς. Μάθε, υἱέ μου, ὅτι ὁ Μπαχμοῦτ Βέης...

Ὁ Χατζῆ Ἀπτούλ Κερίμ διεκόπη αἰφνης. Ἀγορασταὶ ἐπλησίαζον εἰς τὸ κατάστημά του, καὶ δὲν ἤθελε νὰ τὸν ἀκούσουν.

Οἱ πελάται οἵτινες διέκοψαν τὴν ἀφήγησιν τοῦ γέροντος ἀδαμαντοπώλου ἀπετέλουν δύο χωριστοὺς ὀμίλους· οἱ μὲν ἤρχοντο ἐκ τῆς ὁδοῦ τῶν ταπήτων, οἱ δὲ ἐκ τῆς ὁδοῦ τῶν ἄπλων, καὶ θὰ συνητῶντο πρὸ τοῦ καταστήματος τοῦ Ἀπτούλ Κερίμ.

Ὁ πρῶτος ὀμιλος συνέκειτο ἐκ δύο χανομισσῶν συνοδευομένων ὑπὸ μαύρου εὐνούχου, δύο χανομισσῶν ὑψηλῆς περιωπῆς, ὡς ἐφαίνοντο ἐκ τῶν ἐκλεκτῶν αὐτῶν *γιασμακίων* καὶ *φερετζέδων*.

Ὁ Μουράτ δὲν ἠδύνατο νὰ ἴδῃ τὸ πρόσωπον αὐτῶν, διότι ἦσαν ἐπιμελῶς κεκαλυμμένοι, ἀλλὰ παρευθὺς ἀνεγνώρισε τὸν φύλακά των, ὅστις ἦν ὁ Μπεσῆρ, ὁ Κισλαρ ἀγᾶς τοῦ χαρεμίου τοῦ Ῥουστὲμ πασσαῦ.

Ἡ συνάντησις ἦτο παράδοξος, ὁ δὲ ἐφέντης διελογίσθη ἀμέσως μήπως ἢ μία τῶν χανομισσῶν ἦτο ἀκριβῶς ἢ τὸσον ἐνδιαφέρουσα τὸν φίλον του λοχαγόν.

Ὁ Μουράτ ἐκάθητο ἐπὶ τοῦ ἐρείσματος τοῦ μαγαζείου. Δὲν διενόηθη δὲ νὰ φύγῃ, διότι δὲν ἤθελε νὰ χάσῃ τὴν παρουσταζομένην εὐκαιρίαν ὅπως φανῆ ὠφέλιμος τῷ Ὁρζερῆ, καὶ διὰ νὰ καταλάβῃ παρευθὺς θέσιν ἐξ ἧς νὰ μὴ δυνηθῇ τις νὰ τὸν ἐκτοπίσῃ, ἐπήδησεν εὐκινήτως εἰς τὸ κλωβίον τοῦ Χατζῆ Ἀπτούλ Κερίμ, καὶ ἐκάθησε σταυροπόδι ἀντιμετωπίζων τὰς *χανοῦμ*, ἀλλὰ μένων ὀλίγον ἐν τῇ σκιᾷ.

Ἐκεῖναι ἐφθασαν, ἀκολουθούμεναι παρὰ τοῦ εὐνούχου, ἐ-

Τὰ ὀλίγα κατὰ παραγγελίαν ζήτη, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἠκούσθησαν καὶ μερικὰ ἀπατα, δὲν κατώρθωσαν, νὰ χύσωσι πορφύραν εἰς τὴν μορφήν ἐκεῖνου, ἢ νὰ χαλάσωσι τὴν ρυτίδα τῆς συνεσπασμένης ὀφρύος τούτου.

Εἰς μάτην προσεπάθει ὁ πυρρογένειος ρήτωρ Σιγάλας, οὗ τὸ ὄνομα τόσον ἀντίκειται πρὸς τὴν *Μίμραν* του, νὰ διεγείρῃ τὸν ἐνθουσιασμόν τοῦ παρισταμένου λαοῦ, καὶ νὰ προκαλέσῃ ζητωκραυγὰς ἀφθόνους. Ἀγανακτήσας δὲ ἐπὶ τέλους ἀνεκραύγασε τὸ ἀθάνατον ἐκεῖνο: «Βρὲ μὰ Τοῦρκοι εἴσασιτ' εἰσεῖς;»

* * *

Ἄμα ἐνύκτωσεν, ἡ πόλις ἐφαίνετο ὡς ἂν ἀνέμενεν ἐχθρικήν ἐφοδόν. Ὅπου γωνία καὶ σκιά, ἐνήδρευον ἐπιπποὶ χωροφυλάκες, πεζικόν, ἵππικόν καὶ πυροβολικόν ἀκόμη (ὀπισθεν τοῦ κήπου τῶν ἀνακτόρων) ἦσαν εἰς ἐνέργειαν. Εἰς τὰ ἀνάκτορα κουνούπι δὲν μπορούσε νὰ εἰσεέλθῃ. Ὁ οἶκος τοῦ κ. πρωθυπουργοῦ ἐφρουρεῖτο ὡς ἄλλη Βασιλλίαι. Τὸ ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν εἶχε μεταβληθῆ εἰς Εὐζώνων στρατώνα. Ἐκεῖ τὸ εἶχε στρωμένο ἔσθ' ἡ γλάντι ἢ φουστανελλοφόρος λεβεντιά μας, πίνουσα τὸν ῥητινίτην ἀφθόνως καὶ ἔτοιμος νὰ πῖνῃ, ἐν ἀνάγκῃ, ἀδελφικὸν αἷμα. Αἱ ὁδοὶ Σταδίου, Ἐρμού καὶ Αἰόλου ἐβριθον πλήθους ἐξ ἀμφοτέρων τῶν φύλων, ἀλλ' ὅλοι μετ' ἐνδοιασμοῦ, μετὰ παλμῶν, αἱ γυναῖκες μάλιστα, διέτρεχον τὰς ὁδοὺς ταύτας, ἐφ' ὧν ἐμελλε νὰ ἐκχυθῆ ἡ διαδήλωσις. Ὑπῆρχε τι ἐν τῷ ἀέρι ὄζον πυρίτιδος. Πολλοὶ δὲ ἐξαφνίζοντο ἀκούοντες ροκέτταν ἐκπυροσροτοῦσαν, διότι ἐξελάμβανον τὸν κρότον αὐτῆς ὡς βρόντον ρεβόλβερ. Ἀλλὰ δὲν ἤρρησαν ν' ἀκουσθῶν τὰ πραγματικὰ ρεβόλβερ. Εἶναι γνωστὸν καθ' ὅλας αὐτοῦ τὰς λεπτομερείας τὸ κατὰ τὴν ὁδὸν Ἐρμού καὶ πρὸ τοῦ δρομίσκου Ρόμβης αἰματηρὸν ἐπεισόδιον, καθ' ὃ ἐπέσε θῦμα δολοφόνου σφαιράς ὁ ἀτυχῆς Ἀθανασόπουλος μόλις προφθάσας ν' ἀναφωνήσῃ ἐν «Ἄχ! ἀδελφέ!» Εἰς αὐτὸ τὸ «Ἄχ ἀδελφέ!» τοῦ φονεθέντος τέκνου τοῦ λαοῦ οἷον κατηγορητήριον περιέχεται!

Παρουσίαν κραυγὴν ἔβαλεν ὁ Ἄβελ ὑπὸ τοῦ Καῖν δολοφονούμενος.

* *

Οἱ δολοφόνοι εἶχον λάβει τὰ μέτρα τῶν καλά. Κρυβέντες καὶ ἐνεδεύοντες εἰς τὸν δρομίσκον τῆς ἱστορικῆς πλέον Ρόμβης, ἐβρόντισαν νὰ σβύσουν τοὺς φανούς τοῦ φωταερίου καὶ ἐκαρπύονταν ἐκεῖ τὰ θύματα τῶν, ὡς ὕψινοι, ὡς ἐξήσηκμένοι καὶ πεπειραμένοι δολοφόνου.

— Θὰ ρίξωμε καμπόσαις σφαιραῖς μέσα στὸ πλῆθος, ἔλεγον, καὶ ὅσους σκοτώσωμε. Οἱ ἄλλοι θὰ φοβηθῶν, θὰ τὸ κόψουν κουμποῦρι καὶ ἔτσι διαλύεται ἡ διαδήλωσις.

Ἐνῶ δὲ τοιαῦτα σκέψεις καὶ πράξεις διεπράττοντο κατὰ μίαν διαδηλώσεως, ἥτις δὲν εἶχε ποῦ νὰ ἐκχύσῃ τὸ διαδηλωτικὸν φρόνημά της, ἀφοῦ τόσῳ καλῶς ἐφρουροῦντο ὅλαι αἱ θέσεις ὅπου θὰ ἠδύνατο κάτι νὰ φωνάξῃ ἢ κάτι νὰ κάμῃ, ἐκεῖ ἐπάνω, εἰς τ' ἀνάκτορα, εἰδίδετο τὸ κατ' ἔθιμον καὶ κατ' ἔτος παρατιθέμενον γεῦμα τῆς 25 Μαρτίου, εἰς ὃ παρεκάθητο τὸ ὑπουργικὸν συμβούλιον, ὁ δήμαρχος Ἀθηναίων κ. Φιλήμων, ὁ δήμαρχος Πειραιῶν κ. Ρετσίνας, οἱ ἐπιζώντες ἀγωνισταὶ, οἱ διοικηταὶ τῶν ἐνταῦθα στρατιωτικῶν σωμάτων, οἱ φέροντες τὸν μεγαλόσταυρον καὶ τὸν ἀνώτερον ταξίαρχον καὶ πολλοὶ ἀνώτεροι διοικητικοὶ καὶ δικαστικοὶ ὑπάλληλοι, ἐν ὄλῳ περὶ τοὺς ὀγδοήκοντα. Ἐτρωγον καὶ ἔπινον ἐκεῖ, ἐν πάσῃ ἀσφαλείᾳ, διότι ὁ κύριος πανθυπουργὸς εἶχε λάβει τόσῳ καλά τὰ πολεμοαμυντικὰ μέτρα του! Ἐν μόνον μέτρον δὲν εἶχε λάβει, τὸ μέτρον δι' οὗ ἔπρεπε νὰ μετριάσῃ τὸν ἀμετρον ζῆλον τῶν παληκαράδων τοῦ κόμματος, ἐκτός ἂν παραδεχθῆ τις ὅτι, εἰς τοιαύτας περιστάσεις, ὁ κ. Τρικούπης θεωρεῖ πᾶν μέτρον ἄριστον. Κατὰ τὸ γεῦμα τοῦτο τῆς 25 Μαρτίου, εἰς ὃ παραδόξως δὲν προσεκλήθη καὶ τῆς Τουρκίας ὁ πρεσβευτὴς, ἀφοῦ ὁ Κυριάρχης του θεωρεῖται ὡς φέρων ἤδη κατ' οὐσίαν τὸν Μεγαλόσταυρον, συχνὰ πυκνὰ ἤρχοντο καὶ ἀπῆρχοντο καὶ ἐπανάρχοντο δρομαῖως, ἀπὸ ρυτῆρος τρέχοντες ἀγγελιαφόροι, ὅπως πληροφοροῦσι τὸν κύριον πρόεδρον καὶ τὴν Αὐλὴν περὶ τῶν ἐξω διατρεχόντων. Ἦσαν δὲ ὅλοι εἰς τὸ φροῦτο καὶ ἔπινον τὸν καμπανίτην αὐτῶν, ὅτε καθιδρῶς καὶ ἀσθμαίων ἀγγελιαφόρος ἀνήγγειλε τὴν εἰδησιν τῆς δολοφονικῆς ἐπιθέσεως καὶ τῶν ἀποτελεσμάτων αὐτῆς.— Ἄ! μικρὰ πράγματα! εἰπέ τις τῶν συνδαιτυμόνων κύψας εἰς τὸ οὖς τοῦ παρακαθημένου

χαίρετισαν εὐγενῶς τὸν *μπεζιργιὰν* καὶ ἐζήτησαν νὰ ἰδοῦν τοὺς *περουζίδες* του.

Δὲν εἶχον παρατηρήσει τὸ πρόσωπον τοῦ Μουράτ ὅστις δὲν ἐγνώριζε τὰς φωνὰς τῶν, εἰς τρόπον ὥστε δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξαγάγῃ χρήσιμόν τινα ἐνδειξιν ἐκ τῆς συνομιλίας τῶν.

Ἐν τούτῳ τῷ μεταξὺ, ὁ γέρων ἔλαμβανεν ἐξ ἐνὸς κιβωτίου τοῦ δερμάτινον σάκκον, τὸν ἦνοιγε καὶ ἔχυνε τὸ περιεχόμενον αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ἐφθαρμένου τάπητος τοῦ μαγαζείου.

Καταρράκτης κυανῶν λίθων κατέρρευσε ἐνώπιον τῶν χανούμ, αἰτίνας ἤρχισαν νὰ σκαλίζουσαν τὸν πολῦτιμον σωρὸν, χωρὶς ὁ Χατζῆ Ἀπτοῦλ Κερίμ νὰ καταδεχθῆ νὰ παρακολουθήσῃ τὰς κινήσεις τῶν λεπτοφυῶν δακτύλων αὐτῶν.

Μεταξὺ ἀγοραστῶν καὶ πωλητῶν καθαρὰς ὀθωμανικῆς φυλῆς, ἡ ἐμπιστοσύνη εἶναι ἀμοιβαία, καὶ ποτὲ δὲν συμβαίνει νὰ δολιευθῶσιν ἀλλήλους.

Αἱ δύο γυναῖκες ἡμιλλῶντο κατὰ τὴν πολυλογίαν ἐνῶ ἔψαυον τοὺς *περουζίδες*.

— Αὐτὸς εἶναι παρὰ πολὺ μικρὸς. . . αὐτὸς πολὺ χονδρὸς. . . τούτος πολὺ βαθύς. . .

Σοβαρὸς καὶ ἀπαθής, ὁ Χατζῆς ἐθώπευε τὴν γενειάδα του καὶ δὲν ἔλεγε λέξιν.

— Ἦθελα τρεῖς *περουζίδες* μετρίουσ τὸ μέγεθος, εἰ-

πεν ἢ μία. Τοὺς ἤθελα διὰ νὰ στολίσουν πιστόλι κατὰ τὸν εὐρωπαϊκὸν συρμόν.

Ὁ Μουράτ τὴν παρετήρησε προσεκτικώτερον. Κάτι τι τῷ ἔλεγε ὅτι ἡ οὕτω λαλοῦσα περὶ εὐρωπαϊκοῦ συρμοῦ θὰ ἦτο ἐκείνη ἥτις τόσον ἐνδιέφερε τὸν λοχαγόν.

— Καὶ ἐγὼ θέλω ἓνα μέγαλον διὰ νὰ τὸν βάλω ἀπ' ἐμπρός, εἰς τὸ ἀντερί μου, κατὰ τὸν ὀθωμανικὸν συρμόν, εἶπεν ἡ ἄλλη μετὰ σκοπίμου ὑπερηφανίας, ἥτις δὲν διέφυγε τὸν ἐφέντην.

Ὁ Ἀπτοῦλ Κερίμ ἔθεσε τὸν δάκτυλόν του ἐπὶ τεραστίου περουζέ.

— Ναί, ἀνεφώνησεν ἡ χανούμ, εἶναι ὁ ὡραιότερος τὸν πῆρα.

— Δὲν ἐκλέγετε καὶ δι' ἐμέ, Χατζῆ Ἀπτοῦλ Κερίμ, εἶπεν ἡ ἄλλη μετὰ γλυκεῖαν φωνήν, τόσῳ γλυκεῖαν, ὥστε ἔπεισε τὸν σιωπηλὸν *μπεζιργιὰν* νὰ ὁμιλήσῃ.

— Μήπως θὰ τοὺς στείλετε ἐξω, ἠρώτησε.

— Ναί, Χατζῆ, εἰς τὸν πατέρα μου.

— Τότε, χανούμ, αὐτοὶ σὰς κάνουν. Ἐξω προτιμοῦν τοὺς ὠχροὺς περουζίδες.

— Ἐκείνη εἶναι, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Μουράτ.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, καὶ ἐνῶ διανοεῖτο, ἂν, εἰς τὸ πείσμα τῆς παρουσίας τοῦ εὐνοῦχου, ἔπρεπε ν' ἀπευθύνῃ τῇ

αὐτῶ. — Μικρά τὰ ὅποια ἐγγυῶμαι ὅτι δὲν θὰ μεγαλώσουν, ἀπῆντησεν οὗτος.

* *

Μεταξὺ δύο ἀμερολήπτων :

— Ἐγὼ νομίζω ὅτι μὲ τέτοια κουνήματα χάνει ἡ Ἀντιπολίτευσις.

— Βέβαια, ἀδελφέ. Κι' ἔπειτα ποῦ καταλήγουν : Παροξύνονται, φρενιάζουν, ἔχουν τὴν διάθεσιν νὰ φέρουν τὸ πᾶν ἄνω κάτω, τρέχουν ἀρματομένοι μὲ ρεβόλβερ, ἀλλ' ἄμα πᾶν ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸν ἐξώστην τοῦ Δεληγιάννη τοὺς βγάζει ἓνα λόγον μαλακτικόν, τοῦ; ἐπιθέτει δι' αὐτοῦ ἓν καταπραϋντικόν, τοὺς ποτίζει ἓνα calmant καὶ ἡσυχάζουν, χωρὶς νὰ κάμουν τίποτε περισσώτερον.

— Ὁ Δεληγιάννης δὲν εἶναι γεννημένος γιὰ τέτοια κουνήματα.

Ο ΡΑΜΠΑΓΑΣ ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

ΑΙ ΛΕΜΒΟΔΡΟΜΙΑΙ

Εὖγε τοῦ κ. Ῥεσίνα ! Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι αἱ τῶν ἡμερῶν τῆς Δημαρχίας αὐτοῦ ὁ Πειραιεὺς ἐτέθη ὑπὸ ἀταμίαν, καθ' ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὰς πανηγυρικὰς διασκεδάσεις τοῦλάχιστον. Κατάρθωσεν ἀντὶ τῆς ἀναβρίχεται ὁ Πειραιεὺς τὸν εἰς τὰς Ἀθήνας, νὰ παίρουν αἱ Ἀθηναῖοι, πατεῖς με πατῶ σε, τὸν κατήφορον τοῦ Πειραιῶς καὶ νὰ κυκλοφορῇ εἰς τὴν ἀγορὰν αὐτοῦ τὸ ἀθηναϊκὸν γρῆμα ἀγογγύστως, χωρὶς παράπονα, χωρὶς μεμφιομοίαι, χωρὶς Ἀθηναίους νὰ μετανοῇ διότι κατῆλθεν εἰς Πειραιᾶ νὰ διασκεδάσῃ. Ἡ ἐπὶ τῆς εἰκοστῆς πέμπτῃς Μαρτίου διακόσμησης τοῦ Πειραιῶς ἦτο ἀξία συγχαρητηρίων καὶ ὁ κ. Ῥεσίνας ἐπεσκίασε κατὰ τοῦτον τὸν ἡμέτερον κ. Φιλήμονα, ὅστις ἔχει ὅλην τὴν κληρὸν θέλησιν καὶ ὅλην τὴν ἀπαιτουμένην καλαισθησίαν διὰ νὰ κάμῃ τι καλόν, ἀλλὰ τὸν ἀντιπολιτεύεται φοβερὰ ὁ ἐν τῷ δημοτικῷ ταμίῳ καὶ ἐκ παλαιῶν ἀμαρτιῶν μέγας ἐκ πονητικῶν χορός. Μᾶς ἤρρεσε πολὺ ἐκείνην τὴν ἰδέαν τῶν κατὰ μῆκος τῆς προκομίας ἀνεστρωμένων εὐσεβῶν οἴτινες εὐσεβάστως ὑπεβάσταζον τὴν πλουσίαν σημαιοσύλῃσιν. Ἐπιτυχῆς δὲ ἴσαν ἦτο καὶ ἡ

τοῦ Τινανελίου Κήπου διακόσμησης. Μόνον ἐκείνη ἡ βρωμερὰ τῆς θαλάσσης ἀπόπνοια νὰ ἔλειπε καὶ δὲν εἶχε νὰ πῆ τίποτε κανεῖς. Ἄλλὰ τοιαύτη παρφομερὶ δὲν ἐξαλειφεται τόσον εὐκόλως ὅσον εὐκόλως ὑποτρέφεται παρὰ τῆς ἀνάγκης τοῦ θαλασσοῦ πληθυσμοῦ. Κολώνια ὅση μπόρετε στὰ μαυθῆλια σας. Ἀθηναῖοι, καὶ μὴν εἰσθε τόσον δύσκολοι, διότι καὶ ἡ στεριά μας δὲν μᾶς ἔχει καταμαθημένους.

Ἡ θέαμα τοῦ λιμένος Πειραιῶς κατὰ τὰς λεμβοδρομίας ἦτο τι ἐξαισιον. Ἐλεγες ὅτι ὅλα ἐκεῖνα τὰ κατάρτια καὶ τὰ πινῶν τῶν πλοίων ἦσαν κολοσσιαία ζοβεργὶ ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐπιάσθησαν ἀνθρώποι ἀντὶ πουλιῶν. Οὐδὲν θεάτρον ἠδύνατο νὰ καυχῆθῃ ὅτι ἔχει καλλίτερα θεωρετὰ. Καὶ ὁ καιρὸς ἐφιλοτιμήθη νὰ προσενοχθῆ ἀβρῶς πρὸς τὸ πλῆθος τῶν θεατῶν. Ὁ οὐρανὸς ἐφόρεσε πέπλον τεφρῶν ἐκ νεφῶν καὶ ἐμπόδιζε τὸν ἥλιον νὰ καὶ τὸ ἀδρόσαρκον φύλον, λεπτὰ δὲ αὔρα ἐμβάτου ἐδρόσιζε τοὺς πνεύμονας καὶ ἤνοιγε τὴν δρεξίν, ἐγαργάλιζε τοὺς ἰούλους λεπτεπιδέρμων κροτάφων, ἐνθ' τῆς θαλάσσης τὸ γαλανὸν ἔλουε καὶ ὤζυσε τὴν ὄρασιν. Μεθ' ὅλην τὴν συρροὴν τοῦ πλῆθους ὅπερ ὁ παπποῦς ΣΑΠ κατεβίβαζεν εἰς Πειραιᾶ ἰσθμιαίων, οὐδεὶς ἔστενοχωρεῖτο, οὐδεὶς παρεπονείτο ὄλο: ἔδλεπον. Ὁ Πειραιεὺς εἶναι, θαρρετὶς, παραγγελιὰ διὰ τοιαῦτα θεάματα. Πανταχόθεν ἔχει θέσει, ἀμφιθεατρικὰς, καὶ μὲ ἐν μικρὸν τηλεσκόπιον, μὲ ἐν ζευγὸς διόπτρων τοῦ θεάτρον ἔχεις, ὡς ἐν παροψίδι, παρατεθειμένον ἐμπρὸς σου ὄλον τὸν λιμένα.

* *

Αἱ λεπτομέρειαι τοῦ ἀγῶνος εἶναι πλέον τόσῳ γνωσταί, ὥστε δὲν ἐπιτρέπεται εἰς ἡμᾶς νὰ τὰς ἐπαναλάβωμεν.

Ἡ Ἀμφιτρίτη, ἡ εὐκίνητος αὐτὴ κροκέτα καμαριέρα τῆς Αὐλῆς μας, ἐτάισε μὲ τὸν ἀφρο τῆς πρύμης τῆς καὶ τοῦ Βωμπᾶν τὰς φαλαινίδας ἢ τοὺς κέλητας καὶ τοῦ Μιασοῦλη μας ἀκόμη. Ἡ Ἀμφιτρίτη ἐδικαίωσεν οὕτω τὸ ὄνομά τῆς. Τοιοῦτον ὄνομα θεᾶς τῆς θαλάσσης φέρουσα δὲν ἠδύνατο νὰ μὴ φανῆ ἀνταξία του, νὰ μὴ δεῖξῃ ὅτι ἦτο εἰς τὸ στοιχεῖόν τῆς. Ἐν τούτοις τόσον ἐρριζωμένη εἶναι παρὰ τῆς ἑλληνικῆς λαφ' ἢ ὑπὲρ τῶν Γάλλων συμπάθεια, ὥστε, ὅσην καὶ ἂν ὑπερφηανεύετο διὰ τὴν νίκην, ὅσην καὶ ἂν ἐκολακεύετο ἡ ἐθνικὴ του φιλοτιμία ἐξ αὐτῆς, ἐνδομύχως ἐβλίβετο διὰ τὴν ἦτταν τῶν Γάλλων καὶ ἔκρυψε πολλοὺς λέγοντας :

Ἄχι ! Γιατί νὰ μὴν ἦταν Ἀγγλοὶ, Αὐστριακοὶ ἢ Ἴταλοὶ !

Ἐτι δὲ περισσώτερον ἠξάνετο τὸ αἶσθημα τοῦτο ἐν τῇ καρδίᾳ ὄλων ἢ τόσον ἀβρᾶ καὶ ἰπποτικῆς διαγωγῆς τῶν ἠττηθέντων Γάλλων, οἵτινες διὰ τῆς μουσικῆς αὐτῶν ἐχαίρειζον τὴν νίκην μας καὶ λησμονοῦντες τὴν ἰδίαν ἦτταν, ἀνέκρουον τὸν ἑλληνικὸν ὕμνον.

Εἰς τοὺς μεταξὺ τῶν ἐμπροσθίων λεμβῶν ἀγῶνας διέπεφε πάλιν ἐκεῖνος ὁ ἀθάνατος Καρανάσος, ἀλλὰ παρετηρήθη ὅτι, ἐνθ' ἀνέπαλλε

χανοῦμ φράσιν ἐπιτηδείως παρεσκευασμένην ὅπως ἐκείνη μόνη ἐννόηθη τὴν σημασίαν τῆς, ὁ ἐφέντης ἠτθάνθη τιτρωσκομένην τὴν καρδίαν του.

Εἶδεν ἐμφρανιζόμενον ἐν ταῦτῳ τὸ γαῦρον πρόσωπον τοῦ κ. Βεργονσέ καὶ τὴν ἐρρασίαν μορφήν τῆς θελκτικῆς Ἐρριέττας.

Ὁ πατὴρ καὶ ἡ θυγάτηρ ἐπεσκέπτοντο τὸ τσαρσί ὑπὸ τὴν ὀδῶν τῆς κυρίας Ἐμιργιάν, ἡ ὅποια τοῖς ἐχρησίμευεν ἐν ταῦτῳ ὡς ὀδηγὸς καὶ ὡς διερμηνεὺς, καὶ τοὺς ἔφερε κατ' ὕθειαν εἰς τὸ πλέον φημιζόμενον μαγαζεῖον τῆς ἀγορᾶς τῶν πολυτίμων λίθων.

Ὁ Μουρατ-ἐρριφθὴ πρὸς τὰ ὀπίσω διὰ νὰ μὴ διακρίνεται.

Ἐξεναντίας δὲ ἡμιάτων χανοῦμ ἡ ζητοῦσα τρεῖς περρυζέδες, ἔβαλε φωνὴν χαρῆς, καὶ ἰδοῦσα τὴν δεσποινίδα Βεργονσέ, ἔλαβεν αὐτὴν ἀπὸ τῶν δύο χειρῶν καὶ τὴν ἡσπᾶσθη ἐγκαρδίως.

Μεθ' ὄλον τὸ γμασμάκι, ἡ Ἐρριέττα ἀνεγνώρισεν ἀμέσως τὴν φίλην αὐτῆς τοῦ χαρμελίου τοῦ Ρουστέμ πασσᾶ, καὶ τῆς ἀνταπέδωκε προθύμως τὰς θωπείας τῆς.

Ἄλλ' ὁ κ. Βεργονσέ, ὀργισθεὶς διότι εἶδε τὴν κόρην του ριφθεῖσαν εἰς Ὀθωμανίδος ἀγκάλας ἐμόρφαζε παραδόξως.

— Εἶναι μία τῶν γυναικῶν τοῦ Πασσᾶ, ὁ ὁποῖος σὰς ἐδέχθη ἡσπᾶσθη, εἶπεν ἡ ἀρμενία.

— Ἄ ! πολὺ καλὰ, ἀπῆντησε μεγαλοπρεπῶς προφῶρον τῆς λέξεως ὁ χρηματιστῆς. Δὲν τὸ ὑπώπτευα. Μὲ τὸν μέγαλο-μυνηδὺν φωνῶν καὶ τὸν πέπλον τῶν, ὅλ' αὐτὰ τὰ πλάσματα φαίνονται ὡς κινητοὶ σάκκοι.

Εἶναι τῷ ὄντι ἡ κυρία Ῥουστέμ ὑπ' ἀριθμὸν δύο ἢ τρία, προσέθεσε μυκτηρίζων. Ἀνεγνώρισα τὸν ἀγρεῖον αὐτὸν μαυρον, ὁ ὅποιος χρησιμεύει ὡς ἀρχιτροκλίνος εἰς τὸν πασσᾶ.

Ὁ Μπετῆρ, ὅστις εἶδεν ὅτι ὁ χριστιανὸς τὸν παρετῆρει, ἐμειδία εἰδεχθῶς καὶ ἐχαίρειζε μὲ τὸ κουρμπάτσι του, καθὼς χαιρετίζει μὲ τὸ ξίφος του συνταγματάρχης περῶν ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ συντάγματός του.

Ἐν τούτοις, αἱ δύο χανοῦμισσαι, αἵτινες ἀπετέλουν τὸ ὑπὸ τοῦ εὐνοῦχου διοικούμενον σύνταγμα εἶχον χωρισθῆ.

Ἡ μία προσεποιεῖτο ὅτι δὲν φροντίζει περὶ τῆς χριστιανῆς καὶ ἐξηκολούθει παρατηροῦσα τοὺς πολυτίμους λίθους, ἐνθ' προσεπάθει νὰ διακρίνῃ τοὺς χαρακτῆρας τῆς μορφῆς τοῦ ἡμικρυπτομένου ἐν τῇ σκιά νεαροῦ ἐφέντη.

Ἡ ἄλλη ὠμίλει μεγαλοφῶνως, τουρκιστὶ, μετὰ τῆς κυρίας Ἐμιργιάν, καὶ κατάρθωνε νὰ χῶνῃ χαμηλοφῶνως, ἐν τῇ ἐπισήμῳ ταύτῃ συνδιαλέξει, γαλλικὰς τινὰς λέξεις πρὸς τὴν δεσποινίδα Βεργονσέ.

— Εἶπέτε του, ὅτι ἐσῶσθη, ἐπιθύρῃσεν εἰς τὸ οὖς αὐτῆς, καὶ ὅτι ἂν θέλῃ νὰ μὲ ἰδῇ. . .

— Ἐρριέττα, εἶπε διακόπτοῦσα ἡ σοβαρὰ φωνὴ τοῦ δαυνομοῦ τοῦ, δὲν ἤλθαμεν ἐδῶ διὰ νὰ φλυαρώμεν μὲ σκλάβαις. Ἀποχαιρετίσε τον αὐτὸν τὸν κόκκινον παπαγάλο καὶ πάμε νὰ δοῦμε ἂν ὑπάρχουν πράγματι εἰς αὐτὴν τὴν περίφημον ἀγορὰν ἀδάμαντες ἀξίζοντες τὸν κόπον νὰ τοὺς παρατηρήσῃ κανεῖς.

τὸν κορμὸν τοῦ σώματος καὶ εἶδε διὰ τῶν κινήσεων τοῦ ἔθους εἰς τὴν λήθον παροτρύνων τοὺς κωπηλάτας ἐσπρωχεν ἐπιτηδείως διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς τὴν λαβὴν τῆς κύβης τοῦ πρὸς αὐτὸν κωπηλάτου, ὑποδοθηὼν οὕτω τὴν κωπηλασίαν. Τοῦτο δὲ ἐμμήθη καὶ ἄλλος πηδαλιούχος ἐμπορικῆς λέμβου νικήσας. Δὲν μπορεῖ, βλέπετε, νὰ λείψῃ καὶ ἡ ρομειτικὴ κατεργαρίδι.

Μεταξὺ δύο κατὰ τὸν ἀγῶνα :

— Βλέπεις ἐκεῖνον ἐκεῖ τὴν μὲ τὸ βαθύ γαλάζιο φόρεμα, τὴν Ἰουδιθ τῶν χρωμάτων :

— Αἶ.

— Ἐκείνη θὰ ἰδῷ αὐτό, ἂν ἰτένιζεν ἐπὶ πολὺ μίαν ἐμπορικὴν λέμβον νὰ τὴν κάμῃ, νὰ νικήσῃ τὰς φαλαινίδας καὶ τοὺς κέλητας.

— Πῶς :

— Ἡδὲ τὴν μετέβαλλε, μὲ τὸ πῦρ τῶν ὀφθαλμῶν της, εἰς ἀτμὰ κατὰ τὸν.

* *

Ἄλλὰ καὶ ἐμεῖς κινδυνεύομεν νὰ πάρωμεν δρόμον ἀτμακάτου.

Ἄς σταματήσωμεν ἐδῶ ἐκφράζοντες τὴν εὐγνωμοσύνην μας πρὸς τὸν Ὁμιλον Ἐρετῶν, ὅστις τόσῃ καλῶς μᾶς διεσκέδασε καὶ τόσῃ γενναίῳ παράδειγμα δίδει εἰς τὴν ἐν καφείοις ἀσφυκτιῶσαν νεότητά.

* *

Ἄ! παρ' ὀλίγον νὰ λησμονήσωμεν τὸν ἐξῆς διάλογον :

— Ἐκεῖ-η ἡ μαύρη μαύρη γαλλικὴ λέμβος πόσον ἀξία τοῦ χρώματός της ἐφάνη!

Πῶς ;

— Ἦλθε καὶ της δύο φορὰς ἀπὸ τὰ μαύρα πρῶτη.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

I

ΕΙΣ ΤΟΝ ΒΑΣΙΛΕΑ

Σὲ εἶδα μὲ τὴν ἀμαξά νὰ τρέχῃς βασιληᾷ,

Ἐστὴν ἐκκλησιᾷ, γὰρ τοῦ Μαρτιοῦ τὴν πολεμογοροτή,

Ἡ παρουσία σου ἐκεῖ ἔσ' ἀνάταν περιττή,

Σύμβολ' ἂν ἔχῃς, Ἰμτιγιάζ κι' εἰρηνικὴ ἐλπίδι.

— Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ πᾶμε μακρύτερα, εἶπεν ἡ Ἀρμενία. Ὁ Χατζῆ Ἀπτούλ Κερὶμ εἶναι ὁ πλουσιώτερος ἀδαμαντοπώλης τοῦ τσαρσιοῦ, καὶ ὁ ἔχων τὴν καλλιτέραν συλλογὴν παντοειδῶν πολυτίμων λίθων.

— Ποιός; Αὐτός ὁ κακομοιρασμένος, ποῦ μοιάζει ἄνχουρ-μαδοπώλης ; Σὲ τέτοια μὲν τρύπα μέσα διαμάντια ζητεῖς ;

— Καὶ διαμάντια καὶ ρουμπίνια καὶ σμαράγδια καὶ φίνα μαργαριτάρια ἴκωμη.

— Θὰ ἀστειεύεσαι, πιστεύω.

— Τώρα βλέπετε.

Καὶ ἡ κυρία Ἐμιργιάν ἀπηύθυνε λέξεις τινὰς τουρκικὰς πρὸς τὸν ἀδαμαντοπώλην, ὅστις ἤνοιξεν ἄνευ σπουδῆς ἄλλο μεγαλεύτερον καὶ στερεώτερον κιβώτιον.

— Εἶμαι περίεργος νὰ μάθω τί θὰ μᾶς ἐκθάψῃ τώρα αὐτός ὁ τρελλόγερος, εἶπε περιφρονητικῶς ὁ Βεργονσέ.

Ἄ, ὅτι ἐξέθαψεν ἡτο πρῶτον λαμπρὸν διάδημα ἐκ λυχνιτῶν καὶ σμαράγδων τὸ ὅποιον ἀπέσπασε κραυγὰς θαυμασμοῦ παρὰ τῆς μιᾶς τῶν χανουμισσῶν.

— Αὐτοὶ οἱ λίθοι εἶναι ἀληθῶς θαυμάσιοι, εἶπεν ἡ Ἐρριέττα ἐκθαμβος.

— Διάβολε ! εἶπεν ὁ πατὴρ αὐτῆς, εἶναι χονδροῖ, ἀλήθεια, ἀλλὰ κακολαξευμένοι.

— Οἱ Ἀνατολίται δὲν λαξέουσι ποτὲ τῆς πέτρας, εἶπεν ἡ Ἐμιργιάν. Αὐταῖς εἶναι ἀπελέκηταις.

— Καὶ μὲ τὸ λάξευμα ἔσ' ἔχον τὸ ἕμισυ τοῦ βάρους των,

II

ΕΙΣ ΤΟΝ ΛΕΒΙΑΗΝ

Τοῦ ἔξηνταδου τοῦ κούνημα παρῶδησες Λεβιδῆ,

Κι' ἀπ' τοὺς παθόντας ἄκουσες ἀμέτρητα συχώρια,

Ἄπο τὴν τρύπα, σὺν τρελλός, δὲν ἐβγάλες τὸ φεῖδι

Καὶ τοῦ ἐξήντα δύο μας σοῦ πρέπουν τ' ἀποφόρια.

ΠΙΦ! ΠΑΦ!

Δημαρχία καὶ κονιορτός.— Ἐξηγήθησαν ὡς νέφη κονιορτοῦ κατὰ τοῦ Φιλήμονος συμπολιτευόμεναι καὶ ἀντιπολιτευόμεναι: ἐφημερίδες. Νομιζομεν ὅτι ὄλαι τὸν ἀδικοῦν. Πᾶσα δημαρχία ἐν Ἀθήναις εἶναι Ἀσφαλιστικὴ Ἐταιρεία ἀσφαλίζουσα τὸν κονιορτὸν τῆς πόλεως διὰ μίαν τετραετίαν.

✦

Τὸ κατάβρεγμα.— Ἐνίοτε συμβαίνει νὰ συμβῇ ἀπὸ πειρα καταβρέγματος εἰς τινὰς προνομιοῦχους ὁδοὺς, ἀλλ' ὡς παρετηρήθη πάντοτε γίνεται τοῦτο, ἀργά, ἀργά, περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, ἀφοῦ ἔχῃ κοπάσει πλέον ὁ ἄνεμος. Διατί ; Διότι οἱ καταβρέχοντες τὸ ἔχουν τοῦτο πάρεργον, ὡς μᾶς εἶπον, καὶ ἂν τοὺς περισσεύσῃ ὥρα πιτυλίζουσι βράδου, βράδου, ὀλίγα μέτρα δρόμου. Ἐν τούτοις καλὸ κι' αὐτό.

✦

Ὁδὸς Κολοκυνθοῦς.— Ἡ ὁδὸς αὕτη εἶναι μία τῶν πλέον συχαζομένων. Ἀρτηρία ἐξ ἧς μεταγγίζεται κίμα εἰς τὴν πόλιν, διατρέχεται ὅλην τὴν νύκτα ὑπὸ φορτηγῶν ἀμαξῶν, αἵτινες κομίζουσι τρόφιμα. Ἡ δι' αὐτῆς κυκλοφορία οὔτε ἡμέραν παύει, οὔτε νύκτα. Ἐν τούτοις οὐδεμία ὁδὸς δύναται νὰ καυχήθῃ ὅτι ὑποφέρει περισσότερον αὐτῆς. Ποτὲ δὲν σκουπίζεται, ποτὲ δὲν διορθώνεται, ποτὲ δὲν καταβρέχεται. Βρωμᾷ ὅλη. Ἄν ἐκαθιρίζετο καὶ κατεβρέχετο τοῦ-

εἶπε περιφρονητικῶς ὁ Βεργονσέ. Πρῶτισέ τον ἂν ἔχῃ ἄλλαις.

Ἡ πρόθυμος διερμηνεύτρια διεβίβασε τὴν ἐρώτησιν τῷ Χατζῆ Ἀπτούλ-Κερὶμ, ὅστις τῇ ἔδωκεν ἀπάντησιν βραχεῖαν καὶ καθαρὰν.

— Λέγει ὅτι ἔχει ἓνα ὠραιότατο διαμάντι, διερμήνευσεν ἡ Ἀρμενία, ἀλλ' εἶναι τόσον ἀκριβὸς, ὥστε μόνον ὁ σουλτάνος μπορεῖ νὰ τὸ πληρώσῃ.

— Ὁ Σουλτάνος δὲν ἔχει χρήματα. Ἐγὼ ἦλθα ἐδῶ διὰ νὰ τοῦ δανείσω, ἀπήντησεν ὁ Βεργονσέ υπερηφάνως. Εἶπε εἰς αὐτὸν τὸν αὐθάδη ὅτι δι' ἐμὲ τίποτε δὲν εἶναι ἀκριβὸν, καὶ θέλω νὰ ἰδῶ τὸν ἀδάμαντά του... κανένα χαλίκι τοῦ Ρήνου ἀναμφιβόλως.

Ἡ διαταγὴ διερμηνεύθη, καὶ ὁ γέρον, ἀφοῦ ἐδίστασεν ὀλίγον, ἔλαβεν ἐκ τοῦ κιβωτίου του τὸν λίθον ὃν ἔτεινε πρὸς τὴν Ἀρμενίαν.

Ἦτο ἀδάμας ἔχων τὸν ὄγκον καὶ τὸ σχῆμα ὡς περισσότερᾶς, καὶ λαμπρὰς ἐκτοξεύων μαρμαρυγὰς, εἰ καὶ μὴ λελαξευμένος.

Τὴν φορὰν ταύτην ὁ κ. Βεργονσέ ἔγεινε προσεκτικὸς. Ἦτο ἱκανῶς ἐμπειρὸς γνώστης πολυτίμων λίθων, καὶ ἠναγκάσθη νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ὁ ἀδάμας ἐκεῖνος ἠδύνατο νὰ κοσμήσῃ καὶ αὐτοκράτορας ἢ βασιλέως στέμμα.

— Καὶ τί ζητεῖ γι' αὐτὴ τὴν πετρίτσα ; ἠρώτησεν ἀ-κ διαφόρως.

Ἄ, χρηματιστὴς ὡσφραίνετο καλὸν ἔρμαιον.

λάχιστον μέχρι τῆς γεφύρας κάτωθεν τῆς ὁποίας διαρρέει ὁ βόρβορος ἐκεῖνος ὁ ἀπαίσιος τῆς Βάθειας.

Προχθές εἶδομεν, ἰδίους ὁμμασιν, ἐκεῖ ἄμαζαν πλανοδιό-
πώλου βυθισθεῖσαν εἰς ἐν ἐξώθεν καρτείου λάκκουμα καὶ δαπα-
νήσασαν μίαν ὥραν διὰ νὰ ἐξέλθῃ. Πείρος τοῦ τὴν πληρώνει
τοῦ πτωχοῦ ἐκεῖνου φορολογουμένου πωλητοῦ τὴν χαμένην
ὥραν ;

Ἄμάν κ. Φιλῆμων, ἐν βλέμμα καὶ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Κολο-
κυνθοῦς μέχρι τῆς γεφύρας τοῦλάχιστον. Ἐπὶ Σούτσου ἐν-
θυμοῦνται πολλοὶ γείτονες ὅτι ἕως ἐκεῖ κατεβρέχετο. Μὴ
καταδεχθῆς νὰ ὑστερήσῃς ἐκεῖνου, σὺ ὁ προωρισμένος καθ'
ὄλα νὰ τὸν ὑπερβῆς.

✠

**Ὅπου ἀποδεικνύεται ὅτι ἀδίκως κατηγορεῖται
ὡς ἀφελόμενος ἢ ἀστυνομία.**—Πολλάκις ἡ ἀστυ-
νομία μας κατεκρίθη ὡς ἀκαλαίσθητος, ὡς ἄμουτος, ὡς ἀπο-
τροπιαζομένη τὸ ἄσμα τόσον ὥστε νὰ ἔχῃ παντοῦ κολλημένην
τὴν δρακόντειόν της ἐκείνην ἀπαγόρευσιν δι' ἧς ἀπαγορεύ-
ονται τὰ ἄσματα καὶ ἐμποδίζουσα οὕτω τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ
μουσικοῦ αἰσθημάτος. Ἄλλ' ὑπάρχει μία πρὸς τιμὴν της ἐξαι-
ρεσις, ὅση καὶ ἂν ἐπικυρώνη τὸν κανόνα· τὴν ἐξαιρεσιν ταύ-
την ἀποτελεῖ τὸ πρὸς τὴν γέφυραν τῆς Κολοκυνθοῦς Ἄ-
στυνομικὸν Παράρτημα. Καὶ ἰδοὺ πῶς. Ἐκεῖ εἰς τὸ
ἀπέναντι τοῦ Κουρείου Μοῖρα Καφεῖον γίνεται καθ' ἐ-
σπέραν συνέντευξις νέων καλῶν οἰκογενειῶν καὶ καλῶν
φωνῶν, οἱ ὅποιοι τακτικῶς καὶ ἀνελλιπῶς τοῦ δίνουν καὶ κα-
ταλαβαίνει, κάθε βράδυ, ἀπὸ τῶν ἐννέα καὶ πέραν τοῦ μεσο-
νυκτίου τραγουδοῦντες ἐν ἀρμονίᾳ ἀληθῶς θαυμασίᾳ, εἰς ἣν
δίδει πάθος περισσότερον καὶ μελωδίαν γλυκυτέραν ὁ *carā*
sebdās ἐνός ἐκάστου αὐτῶν. Διὰ τὸ *πρίμο* εἶναι ὅσοι οἱ γεί-
τονες ἐνθουσιασμένοι, τὸ δὲ *μπάσσο* δύναται νὰ τρελλάνη
καὶ βασιλίσσαν, ἐὰν ἤδη δὲν τὴν ἐτρέλλανε. Εἰς τὸ προσε-
χές φύλλον ἴσως δημοσιεύσωμεν πλείωτερα, ὑπὲρ τῶν εὐγε-
νῶν αὐτῶν διατκεδάσεων.

✠

Ὁ Σάχης τῆς Περσίας παρ' ἡμῶν.—Θεωρεῖται

ὡς βέβαιον ὅτι ὁ Σάχης τῆς Περσίας, ὁ ἀπόγονος τοῦ Δα-
ρείου καὶ τοῦ Εἰρξου, μέλλων νὰ ταξειδεύσῃ προσεχῶς εἰς
Εὐρώπην ἔθεσεν εἰς τὸ δρομολόγιόν του καὶ τὰς Ἀθήνας,
διότι ἐπιθυμεῖ νὰ ἐπισκεφθῇ τὰς Θερμοπύλας, τὸν Μαρα-
θῶνα, τὰς Πλαταιάς καὶ νὰ ἴδῃ τὰ ὕδατα τῆς Σαλαμίνας,
ἀφ' οὔτου πρέσβυς τις ξένης Δυναμείας ἐν Τεχεράνῃ τῷ ὠμί-
λησε περὶ τῶν κατὰ τὴν ἐλληνικὴν ἱστορίαν Μηδικῶν πο-
λέμων, μεθ' ὧν τῶν λεπτομερειῶν καὶ τῶν ἀνεκδότων αὐ-
τῶν. Ἐνεκα τούτου ὁ κ. Τρικρούπης ὡς ὑπουργός τῶν στρα-
τιωτικῶν, μερίττην ἀναπτύσσει δραστηριότητα ὅπως παρου-
σιάσῃ τῷ Μεγάλῳ Βασιλεῖ τὸν τε στρατὸν καὶ τὸν στόλον
ἡμῶν ἀνταξίους τῶν πάλαι νικηφόρων ἀντιπάλων τοῦ Δαρείου,
τοῦ Εἰρξου καὶ τοῦ Μαρδονίου. Πρόκειται δὲ νὰ ἐπιπλωθῇ
καταλλήλως ἡ Ἀκαδημία, ὅπως εἰς αὐτὴν καταλύσῃ ἡ
Α. Α. Μ. τῆς Περσικῆς Αὐτοκρατορίας ἐπαξίως τῆς ἀνατο-
λικῆς σοφίας καὶ τῶν γνώσεων αὐτοῦ, ὧν τεκμήριον παραθέ-
τομεν τὸ ἐξῆς ἀνεκδοτόν του.

Ὅτε, κατὰ τὴν προτελευταίαν του περιοδείαν ἀνά τὴν
Εὐρώπην, διέτριβεν ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὁ Σουλτάνος ἔθε-
σεν ὑπὸ τὰς διαταγὰς του ἀτμόπλοιοι, διὰ νὰ τὸν μετα-
φέρῃ ὅπου ἂν θέλῃ. Μίαν ἡμέραν ἠθέλησε νὰ μεταβῇ ἀπὸ τοῦ
Ἐμιργιᾶν εἰς τὰς Πριγκιποννήσους. Ἐπιβαίνει τοῦ ἀτμο-
πλοίου (πρώτην φορὰν ἐπὶ τῆς ζωῆς του) καὶ περιμένει τὴν
ἀναχώρησιν, ἀνυπομονῶν καὶ ὀργιζόμενος διατὶ τὸ ἀτμόπλοιο
νὰ μὴ ξεκινήσῃ ἀμέσως ὡς ἵππος αἰσθανόμενος τὸν ἰσχυρὸν
ἀναβάτην του.

Καλεῖ τὸν μηχανικὸν καὶ τὸν ἐρωτᾷ :

— Πῶς δὲν φεύγομεν ;

— Δὲν ἦλθεν ἀκόμη ὁ ἀτμός, Μεγαλειότατε, ἀπαντᾷ ὁ
μηχανικός.

Ὁ δὲ Σάχης ἀνταπαντᾷ ὑπερηφάνως :

— Ἐμεῖς ἄς φύγωμε κι' αὐτὸς ἄς ἔλθῃ κατόπιν.

✠

Καὶ αὐριον Ραμπαγᾶς.— Αὐριον εἶναι κι' ἂν
ἦναι ὁ Ραμπαγᾶς. Θὰ ἐκδοθῇ μετὰ μεσημβρίαν, κατὰ
τὰς δύο. Θὰ τὸν ἔχετε ἔκτακτον εἰς τὸ εἶδός του. Ἐχετε
τὸ νοῦ σας.

— Εἴκοσι χιλιάδες, ἀπῆν-τησε λακωνικῶς ὁ ἀδαμαντο-
πώλης.

— Εἴκοσι χιλιάδες φράγκα ! ἀνέκραξεν ὁ Βεργονσέ, ἀφοῦ
τῷ ἠρμήνευσε τὴν τιμὴν ἡ Ἀρμενία. Τὸν παίρνω σ' αὐτὴν
τὴν τιμὴν.

— Ὅχι εἴκοσι χιλιάδες φράγκα, εἴκοσι χιλιάδες λίραις
τουρκικαῖς, εἶπε μειδιῶτα ἡ κυρία Ἐμιργιᾶν.

— Σχεδὸν πεντακόσιαις χιλιάδες φράγκα ! ἄς πᾶει ἄσπὸ
διάβολο κι' αὐτὸς καὶ τὸ διαμάντι του !

— Ὁ Χατζῆ Ἀπτούλ Κερὶμ προσθέτει ὅτι δὲν ἠμπορεῖ
νὰ τὴ πωλήσῃ χωρὶς τὴν ἄδειαν κάποιου.

— Καὶ ποῦ εἶναι αὐτὸς ὁ κάποιος ; ἠρώτησε πειραχθεὶς
ὁ Βεργονσέ.

— Φαίνεται πῶς εἶν' ἐδῶ, ἀπεκρίθη ἡ Ἀρμενία, ἀφοῦ
συνεβουλεύθη τὸν γέροντα, ὅστις εἶχε στραφῆ πρὸς τὸν
Μουράτ.

— Πῶς ! ἀνερώνησεν ὁ Βεργονσέ, ἐδῶ εἶν' ὁ ἰδιοκτήτης
τοῦ ἀδάμαντος ! Ἄ ! ἐννοῶ, θέλει νὰ ἐπιβλέπῃ τὴν πώ-
λησιν.

Πῆτέ του λοιπὸν νὰ φανῇ, προσέθεσε. Ἴσως εἶναι ἰογικῶ-
τερος τοῦ μακρογένη αὐτοῦ γέρου.

Ἡ Ἀρμενία ἐξήγησε τῷ ἀδαμαντοπώλῃ τὴν πρότασιν τοῦ
κεφαλαίου. Ἄλλ' ἠδύναται καὶ νὰ μὴ τὴν ἐξηγήσῃ, διότι
ὁ Μουράτ ἤκουσε καλῶς.

Ἦτο λίαν τεταραγμένος καὶ ἐν δεινῇ ἀμηχανίᾳ, ὁ δυστυ-
χῆς Μουράτ, διότι εὐρίσκετο εἰς στενόχωρον καὶ σχεδὸν γε-
λοῖον θέσιν, μὴ τολμῶν νὰ φανῇ εἰς τὴν Ἐρριέτταν καθὼς
καὶ εἰς τὸν πατέρα της, καὶ οὐδὲν ἄλλως ἐννοῶν ἐκ τῆς πα-
ραδόξου ἰδιοτροπίας τοῦ Ἀπτούλ Κερὶμ, ὅστις ἀπέδιδεν αὐ-
τῷ τὴν ἰδιοκτησίαν τοῦ ἀδάμαντος.

Δὲν μετεκινεῖτο παντάπασιν ἐκ τῆς σκοτεινῆς αὐτοῦ γω-
νίας, καὶ θὰ ἔμενε βεβαίως ἀπαρατήρητος, ἐὰν ὁ εὐνοῦχος
Μπεσῆρ, περίεργος ὅσον πάντες οἱ ὅμοιοί του, δὲν προέβαλλε
τὴν κεφαλὴν εἰς τὸ μαγαζι, διὰ νὰ ἴδῃ τὸν κύριον τῆς θαυ-
μασίας πέτρας.

Ἀνεγνώρισεν εὐθὺς τὸν ἐφέντην καὶ τὸν ἐχαιρέτισε διὰ
τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ.

Τὸ ὄνομα τοῦτο ἡ κυρία Ἐμιργιᾶν τὸ ἤκουσε, καὶ ἐθεώ-
ρησε κάλλιστον νὰ εἶπῃ γαλλιστὶ τῷ κ. Βεργονσέ :

— Ἴδου ἀληθῶς εὐτυχῆς συνάντησις. Ὁ ἐφέντης τὸν
ὁποῖον ἀνευρίσκομεν εἰς τοῦ Χατζῆ Ἀπτούλ Κερὶμ ἦτο χθὲς
μαζῆ μας εἰς τοῦ Ρουστὲμ πασσᾶ.

— Ποῖος ἐφέντης ; ἠρώτησεν ὁ δανειομεσίτης τοῦ ὀποῖου
ἦδη ἐξηγείρετο ἡ δυσπιστία.

Ὁ Μουράτ ἐσκέφθη ὅτι ἂν ἐκρύπτετο εἰσέτι θὰ ἦτο παι-
δαριῶδες καὶ σκαῖόν. Ὅθεν ἐνεφανίσθη καὶ ἡ ἐμφάνισις του
παρήγαγεν ἐπὶ τῶν προσώπων τῆς μικρᾶς ταύτης σκηνῆς
ἔκτακτον ἐντύπωσιν.

Φίλιτέ μου 'Ραμπαγῶ.

'Ο φίλος Φαλιξ εἰς τὸ σημερινὸν φύλλον σου προτείνει ἕπειδὴ σήμερον ἐσθῆσθη καὶ ἐμαράνθη πᾶν αἰσθημα νὰ καταργηθῆ σιωπηλῶς ἡ ἔθνικὴ ἐροή τῆς 25 Μαρτίου διὰ νὰ παύσῃ ἡ κατ' ἔτος ἀσέβεια νὰ ταράττωμεν τοὺς τάφους τῶν γονέων μας ἐγειρομένων ἐκ τοῦ θορύβου καὶ ὀρώωντων τὴν κατάστασίν μας.

'Αντὶ τῆς προτάσεως αὐτῆς ἐγὼ προτείνω ἕπειδὴ ἡ Εἰκοστὴ πέμπτη Μαρτίου αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν εἶναι ἀκατάσβεστος, ἀντίκουσα δὲ οὐχὶ εἰς τὴν παροῦσαν γενεάν ὅπως ἐκουσίως ἀκουσίως αὕτη τὴν σέβει, ἀλλ' εἰς τὰς γενεὰς τῶν γενεῶν καὶ εἰς τὰς ἱστορίας τῶν ἱστοριῶν, ἀφοῦ ἀπὸ τῆς ἡμέρας τοῦ ἀποκλεισμοῦ ὡς λέγει τὰ κόκκαλα τῶν γονέων μας τρίζουν ἐκ θλίψεως καὶ ἀγανακτικῆς εἰς τοὺς τάφους των, ἐγὼ προτείνω ὅλα τὰ τέκνα τὰ φέροντα ἱστορικὰ ἀναμφισβήτητα ὀνόματα καὶ ὅλα τὰ τέκνα τῶν ἀγνώστων ὀνομάτων τῶν ἔχόντων ἐν τῇ κατοχῇ αὐτῶν σπουδαία ἔγγραφα δι' ὧν ἀποδεικνύεται ἐναργῶς ὅτι οἱ γονεῖς των εἰργάσθησαν ἀπὸ τοῦ 1815 — 1833 διὰ τὸν σχηματισμὸν τῆς ἐπετειοῦ 25 Μαρτίου νὰ συνέλθωσι καὶ ἰδρῶσιν Σύλλογον Εὐπατριδῶν ἐντός οὗτινος μακρὰν φανερῶν καὶ κομιμάτων ὡς ἀντιπρόσωποι τῶν εἰς τοὺς τάφους ἡρώων συζητήσουν ἐθνικὰς τὴν ἐνεστῶσαν κατάστασιν, καταστρώσουν τὰ μέσα τῆς θεραπείας καὶ ψηφίσουν αὐτὰ ἐνώπιον τοῦ ἔθνους τὸ ὅποτον ἀνακτιρῆτως θὰ τὰ ἀψασθῆ.

Ἄνυται λοιπὸν τὰ Καπετανόπουλα καὶ οἱ Εὐπατρίδοι ἀμφοτέρων τῶν γενεῶν οἱ ἐπισυνάψαντες ἐπιγαμίαις, ἐπιγαμβρίας, συγγενείας καὶ συμφέροντα παντοειδῆ μετὰ τῶν ἀτιμῶν, ἀγενῶν καὶ βαγαμπόντιδων χρυσοκανθάρων νὰ κάμουν τοῦτο: Ἐάν δύνανται τὰ εἰς τοὺς τάφους ὅστ' αὐτῶν γονέων των ἔ. εἶναι ὑπερβέβαιος ὁ φίλος Φαλιξ ὅτι θὰ εὖρον ἀνάπαυσιν ἀληθῆ διότι τοῦτο τοὺς κάμνει περισσότερο νὰ τρίξουν τὰ ὅστ' αὐτῶν παντός ἄλλου. Τοῦτο ὅσον αἰσθάνονται ὅτι τὰ τέκνα των ἐν ὀριμυτάταις περιστάσεσι σήμερον ξεφαντώνων εἰς συμπόσια καὶ χοροπηδοῦν εἰς χοροὺς πωλῆσαντα τὰ ἐνδοῦσα ὀνόματα τὰ ὅποια τοὺς ἀφῆκαν διὰ τὸν αἴτιμον χρυσόν, τὸν ἀποκτηθέντα χρυσὸν λέγω παρὰ τῶν ἀγενῶν χρυσοκανθάρων εἰς τὸ ἐξωτερικόν, διὰ γιγαντιαίων κλοπῶν, πλαστογραφιῶν λαθρεμποριῶν, ναυταπατῶν καὶ παντοειδῶν κακουρημάτων, ἀφε ὅως δὲ δαπανηθέντα ἐν τῇ ἐσωτερικῇ ὑπερπλουτοῦντες καταστρέφουν τὴν Ἑλλάδα βυθίζοντες αὐτὴν εἰς χρεῖα, ὅπως διαφθείρουν τὴν κοινωνίαν εἰσάγοντες ἐν αὐτῇ τὴν πολυτέλειαν, τὴν ἐξωτερικὴν κακοήθειαν, παραλλοισῶντες ἀθαδῶς πᾶν πατρῶον, κωμικῶς δὲ καὶ εἰρωνικῶς συγχρόνως παριστάμενοι ἐβεργῆται τοῦ ἔθνους.

Ναὶ φίλτατε 'Ραμπαγᾶ! τὰ ὅστ' αὐτῶν γονέων μας καὶ μάλιστα ἐκεῖνων οἵτινες ἐβυστίαςαν μέγαν πλοῦτον ὅπως διατρέφωσι τὸ πολιορκουμένον Μεσελόγιον, τὸν στρατὸν τοῦ Καραϊσκάκη καὶ τὸν στόλον τῶν Ἰθραίων, τρίξουν εἰς τοὺς τάφους τῶν πάσης ἄλλης

αἰτίας περισσότερο νὰ τὴν τοιαύτην ἀναιδέετατην κοινωνικὴν σαλάτα.

'Ἐν Ἀθήναις, 25 Μαρτίου 1888.

Στέφανος Ξένος

ΒΑΣΙΛΗΑΣ ΛΑΟΣ ΚΑΙ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΟΙ

Μᾶς γράφουν :

Φίλε 'Ραμπαγῶ,

Προχθὲς ἀνέβηκα ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ εἰς τὰς Ἀθήνας, διὰ νὰ φέρω λατρὸν νὰ ξεγεννήσῃ τὴ γυναῖκά μου. Ἐσπευδὸν δὲ νὰ προσφθάσω τὸ τραίνο τῶν δίκων διὰ νὰ καταβῶ, ὅτε βῆναι εἰς τὸν σταθμὸν καὶ μανθάνω ὅτι ὁ βασιλεὺς εἶχεν ἔλθει πρὸ ἐμοῦ καὶ διέταξε νὰ φύγῃ ὁ σιδηρόδρομος πρὸ τῆς ὥρας του. Ἐρωτῶ τὸν σταθμάρχην.—Πῶς γίνεται αὐτό;— Νὰ ποῦ γίνεται, μοῦ λέγει. Βασιλικὴ διαταγὴ. Καὶ ἡ Βασιλικὴ διαταγὴ ἀλλάξασα τὸ δρομολόγιον, μ' ἔκαμεν ἐμένα νὰ χάσω τόσην ὥραν, φοβούμενος καὶ τρέμων μήπως ἡ γυναῖκα μου πάθῃ τίποτε, διότι εἶναι ἡ εὐλογημένη πολὺ ὄστοςκος. Ἄλλ' ἄς εἶναι. Τί ἦταν τάχα τώρα ἡ βία τοῦ βασιλέως, ὅστε νὰ ἀναγκάσῃ ἐμὲ τὸν φορολογούμενον του νὰ χάσω τὴν ὥραν μου τὴν τακτικὴν καὶ ἐκτός αὐτοῦ νὰ κινδυνεύσω νὰ χάσω καὶ τὴν γυναῖκά μου; Ἦθελε, λέγει, νὰ φθάσῃ κατεπειγόντως εἰς τὸν Πόρον, διὰ νὰ παρευρεθῆ πρῶτ', πρῶτ', εἰς ναυτικὴν ἐπιθεώρησιν. Διὰ βολῆς εἶπα κατ' ἑμαυτὸν, νὰ μὴν ἐπικηται ῥῆξις τῶν σχέσεων ἡμῶν μετὰ τῆς Τουρκίας, κατόπιν τῆς κοροϊδείας τῶν Τούρκων καθ' ἡμῶν, ἢ τῆς υποθέσει τοῦ Μεγαλοσταύρου: τότε, ἀν ἦται ἔτσι πρὸς χάριν τῆς Πατρίδος, ἄς χάσω καὶ γυναῖκα καὶ παιδί. Ἄλλ' ἀλοίμονον! κατόπιν ἔμαθα ὅτι ἄλλ' αὐτὴ ἡ ἀνατροπὴ τῶν ὥρων τοῦ σιδηρόδρομου, προήλθεν ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων ζωηροῦ πότου ἀνακτορικοῦ καὶ ὁ σιδηρόδρομος ἐξεβαλχεύετο καὶ αὐτὸς ἐπὶ ζημίᾳ τοῦ τακτικοῦ πελάτου του λαοῦ.

Εἶναι δίκαιον αὐτό;

Φάντες Σπαθί

ΣΚΟΥΠΙΑΙΑ

Μετὰ τὰς τόσας μελοδραματικὰς ἀπειλάς καὶ τὰς κωμικοτραγικὰς διαδηλώσεις, ὁ ἀΠολιτικὸς Σύλλογος ἢ μᾶλλον «le Club des Gonspirateurs» ὡς ἐπιτυχῶς ἐβαπτίσθη ὑπὸ τινος, ἀνυψώθη μέχρι «Καταστικῆ ματοῦ ἀσφαλείας τῆς ζωῆς» ἐπὶ τῆς εἰσόδου

'Ο Βεργονσὲ συνέσπασε τὴν ὄφρυν καὶ ἐστήλωθ' ἐν μεγαλοπρεπεῖ στάσει, μὲ τὸν κορμὸν τοῦ σώματος *καμαρατὸν*, τὴν σιαγόνα ἐρειδισμένην ἐπὶ τοῦ λαίμοδετου, τὴν μίαν χεῖρα εἰς τὸ κάτωθεν τῆς μασχάλης μέρος τοῦ *γελέκου* του καὶ τὴν ἄλλην παίζουσαν μὲ τὰ ἀπὸ τῆς ἀλύσου τοῦ ὄρολογίου του κρεμάμενα κοσμήματα. Ἡ Ἐρριέττα ἐκοκκίνισεν ὡς κεράσιον· αἱ χανοῦμ ἔβαλαν μικρὰν φωνὴν ἐκπλαγεῖσαι, μόνη δὲ ἡ Ἀρμενία δὲν ἐταράχθη.

— Πῶς! εἶπε δικό σας εἶν' ἐφέντη, αὐτὸ τὸ λαμπρότατο διαμάντι; Σὰς συγχαίρω εἰλικρινέστατα.

— Ἀλλὰ, κυρία, ἐφέλλισεν ὁ Μουράτ, σὰς βεβαίω, ὅτι ἀπατάσθε. Αὐτὸς ὁ ἀδάμας δὲν μὲν ἀνήκει... καὶ ἀν ἦτον ἰδικὸς μου μετὰ πάσι; χράς θὰ τὸν παρεχώρουν... καὶ μάλιστα θὰ τὸν... .

— Ἀρκετὰ διήρκεσεν αὐτὴ ἡ κωμωδία, εἶπε ξηρῶς διακόπτων ὁ Βεργονσὲ, καὶ σὰς εἰδοποιῶ ὅτι δὲν εἰμαι θιμὰ σας... .

Κυρία, προσέθεσεν ἀποτεινόμενος τῇ Ἐμριγᾶν θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ θεωρήτω παράδοξον ὅτι μὲ ὀδηγεῖτε ἀκριβῶς εἰς αὐτοῦ τοῦ τρελλόγερου, ὁ ὅποιος ἀναμφισβῶτως εἶναι συνεννοημένος μὲ ἄλλον... ὀλιγώτερον τρελλόν, ἀλλ' ἐπιτηδεύτερον. Προειδοποιῶ αὐτοὺς καὶ σὲ ἐπίσης, ὅτι εἰς μάτην ἐκοπίασαν διὰ νὰ παίξουν αὐτὴν τὴν κωμωδίαν.

Ἐλα, κόρη μου, συνεπέρανεν ὁ διαπραγματευτῆς δανείων ἀρπάζων τὸν βορκίονα, τῆς Ἐριέττας.

Ἡ δυστυχὴς κόρη δὲν ἠδύνατο ν' ἀντιστῆ εἰς τὴν πατρικὴν αὐτὴν διαταγὴν, ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἔλεγον τῷ Μουράτ ὅτι ἄκουσα ὑπακούει εἰς τὸν πατέρα τῆς.

Κατάπληκτος ἐκ τῆς φυγῆς ταύτης, ἦς τὴν αἰτίαν δὲν ἐμάντευεν, ἡ Ἀρμενία ἠκολούθησε τὸν πατέρα καὶ τὴν κόρην. Ἦτο ἐξαιρετος, ἀγαθωτάτη γυνὴ τῆς ὁποίας ὁ σύζυγος ἐπεθύμει ν' ἀρέσῃ εἰς μέγαν χρηματιστὴν τῶν Παρισίων, καὶ ἐνόμιζεν ὅτι ἔπρεπε νὰ φέρεται μετὰ πολλῆς εὐγενείας. Ἀλλως δὲ ἡ Ἐρριέττα ἤρεσκεν αὐτῇ καθ' ὑπερβολὴν. Δὲν ἀπῆντησεν εἰς τὴν ἐπιτίμησιν τοῦ παροργισθέντος τραπέζιτου καὶ ὑπήκουσεν ἐπιφυλασσομένη νὰ ζητήσῃ βραδύτερον παρὰ τῆς Βεργονσὲ τὴν ἐξήγησιν τῆς αἰφνιδίας μεταβολῆς.

Αἱ δὲ Χανοῦμ οὐδὲν θὰ ἐνόησαν ἐκ τῶν διατρεξάντων, διότι οἱ τελευταῖοι ἀνταλλαγέντες λόγοι ἐλέχθησαν γαλλιστί, καὶ τῷ ὄντι ἡ μία τούτων ὕψωσε μόνον τοὺς ὄμους περιφρονητικῶς διὰ τὴν ὥραιον χριστιανὴν, ἥτις ἀναμφισβῶτως τῇ ἐνέπνεεν ὀλίγην ζηλοτυπίαν. Ἡ δὲ ἄλλη ἐξ ἐναντίας ἢ χαμηλοφώνως ὀμιλήσασα μὲ τὴν Ἐρριέτταν, προσέβλεπε τὸν Μουράτ μετὰ φανεράς συμπαθείας, καὶ ἐφαίνετο σφόδρα ἐπιθυμοῦσα νὰ ὀμιλήσῃ μετ' αὐτοῦ, ἀν ἦτο πλησίον του· ἀλλ' ὁ ἐφέντης ἀπεχώρησεν αὐθὺς εἰς τὰ ἐνδότερα τοῦ μαγαζείου, διὰ νὰ κούψῃ τὴν ἐκ τῆς ἀποτυχίας του ταραχὴν του. Περιπλέον δὲ, ὁ Μπεσῆρ ἤρχιζε νὰ δεικνύῃ σημεῖα ἀνυπομονητικῆς ἐβημάτιζε κωλοειδῶς περὶ τὰς δύο χανοῦμ, ὡς

του όποιου ό ένθερμος πατριώτης και εύφραδής όήτωρ κ. Λεβίδης παρωδών τήν Δάντε δύναται νά έπιγράψη :

Lasciate ogni speranza, voi che non intrate !

Άφου άπεδείχθη τρανάς ότι οί έκτός αυτού εύρισκόμενοι άπό- λησαν πάσαν έλπίδα περί σωτηρίας τής ζωής των !

* *

Και ά προς, εύρέθη άνθρωπος όστις έτόλμησε νά χαρακτηρίση άπό τους τούς ένθερμους πατριώτας και φοβερούς Ίακωβίνους, ως conspirateurs... pour rire !

Ήμεεις άσπαζόμεθα τόν χαρακτηρισμόν αυτόν μόνον και μόνον όότι άποδεικνύεται έξ αυτού ότι άφου κατήντησαν τόση φοβή οί conspirateurs αυτοί ήρχισαμεν νά τούς έμπαίζωμεν διά νά... διασκεδάζωμεν τούς φόβους μας ! Καλόν κί αυτό !

* *

Και μία σκέψις.

— Τό μυαλό μου χάνω, όταν σκέπτομαι ότι όλ' αυτά γίνονται μόνον και μόνον όπως άναβίβασθη επί τής Πολιτικής σκηνης ή υπό τής λογοκρισίας άπορριφθεσα... Η ε ρ ο δ ω ρ α.

* *

— Ή φωναις, αί διαδηλώσεις, αί πολιτικά κηδεαι, αί άπειλαι, και όλα τά έπιθετικά και άμυντικά όπλα τών παραδόντων αυτών συνωμοτών μου φιλούνται α λ ο γ α, α λ ο γ α, α λ ο γ α...

— Που χρεμετίζουν μόνον χωρίς και νά κ λ ω τ σ ο υ ν ε.

* *

Μεταξύ δύο παρατηρούτων τόν έξώστην του Συλλόγου περιβε- βλημένον πένθιμον ύφασμα κατά τήν παρελθούσαν Κυριακήν.

— Μπά ! γιατί ντύθηκες ότά μαύρα ό Πολιτικός Σύλλογος ;

— Πενθηφορεί επί τής άποτυχίας τής διαδηλώσεώς του.

* *

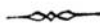
Και ένα μαρινάτο.

Ή σκηνή, έν τή πλατεία του Συντάγματος :

— ΑΪ, πώς σου φαίνονται αυτά τά τροπαία που έστησε όδω στη μέση ό δήμός μας ;

Άπο...τρόπαια !

Σκουπιδάρης.

ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ

Διατρίβει ένταυθα άπό τινος ό έκ Πατρών κ. Περικλής Στριφτό- πολας, τής ιστορικωτάτης οικογενείας περί ής προχθές έτι έψαλ-

λεν ένθους άποτεινόμενος προς τήν ήμέραν τής 25 Μαρτίου, ό ήμέ- τερος Συνοδινός :

Ή Στριφτόπολας σ' έδέχθη, πρώτα, πρώτα, στού Λεβίδη

Κί' έφαρμάκωσε στού αίμα του δεσποτισμού τό φείδι.

Ένταυθα, έν παρενθέρσει, δέν δυνάμεθα νά μή παρατηρήσωμεν τήν σύμπτωσην αυτήν του πρώτου χωριού όπου έξερράγη ή επανά- στασις με τό όνομα του επαναστάτου τών ήμερών ήμών κ. Λεβίδη.

Ή κ. Στριφτόπολας συνοδεύεται παρά του μονογενοϋς υιού του, του μικρού μόν τήν ήλικίαν άλλή μεγάλου τήν εύφυίαν και τό φρό- νημα Παναγιώτου, έν φεύγων τήν βλογιά των Πατρών έφερε μεθ' έαυτου εις τήν πρωτεύουσαν. Και είναι περιέργων ν' άκούη τις του εύφυστάτου τούτου Έλληνόπαιδος τάς κρίσεις περί τών πολιτικών του τόπου προσώπων ή πραγμάτων. Είναι, έν μικρογραφία ή έκ- προσώπησις του έν τή ιδιαιτέρα αυτού πατρίδι, ταίς Πάτραις, έπι- κρατοϋντος άντιπολιτευτικός και δημοκρατικού φρονήματος. Δέν είναι καθόλου εύχαριστημένος από τήν βασιλείαν του Γεωργίου και τήν πανθυπουργίαν του Τρικούπη. Ή ΡΑΜΠΛΓΑΣ του σφίγγει από καρδίας τήν γείτρα και συγγαίρει τόν πατέρα του.

ΤΟ ΓΝΩΣΤΟΝ ΕΙΣ ΤΟ ΚΟΙΝΟΝ ΚΟΝΙΑΚ Σ. ΤΡΙΠΟΥ

ΠΩΛΕΙΤΑΙ έν τοις έξής καταστήμασι και εις τάς έξής ύρισμέ- νας τιμάς :

Έν ΑΘΗΝΑΙΣ, έν τή χαρτοπωλείω Π. Φ. Νάγερ και Σα. Έν τή Έδωδιμοπωλείω Χρηστοδούλου Μέγα, όδός Σταδίου άπέ- ναντι τών Βασιλικών Σταύλων. Έν τή ύλοπωλείω Δ. Ναύλερ έν Νεαπόλει. Έν τή χαρτοπωλείω Γερασίου άπέναντι του καφενείου Τσόχα. Έν τή παντοπωλείω Σ. Πυρρή έν τή Νέα Άγορά.

Έν Πειραιεί, έν τή έμπορικη τών άδελφών Παρασκευοπούλου όπισθεν του Τινανείου κήπου.

Έν ΙΣΘΜΙΑ, έν τή παντοπωλείω τών άδελφών Έλευθερίου πρην Άμπυζοπούλου.

Έν ΚΟΡΙΝΘΩ, έν τή οίνοπωλείω Δημ. Πριφτοπούλου.

Τιμαί ύρισμέναι ως άκολουθως :

Μετά τής έπιγραφής : Α Ακροπολις πωλεται εκάστη μιλή όρ. 3
» » » Σ. Τρίπος και δύο άστέρων » » 3.50
» » » Σ. Τρίπος και τριών άστέρων » » 4.—

Γίνονται δεκαί εις έπιστροφήν αί φέρουται τάς άνωτέρω έπιγρα- φάς κεναι φιάλαι άντι λεπτών (20) εκάστη.

(Ήκτου γραφείου Σ. Τρίπου).

μανδρόσκυλος βλέπων διασκορπιζόμενας τά άμνάδας του ποι- μινίου.

— Χατζή Άπτούλ Κερίμ, ειπεν ή Χανούμ, στείλατε σάς παρακαλώ, αυτούς τούς τρεις περυζέδες εις του Ρουστέμ πασσά, εις τό Κοντοσκάλι, και παίρνετε τό λογαριασμό.

— Έγώ παίρνω αυτόν τόν χονδρήτερον, επανέλαθεν ή άλλη. Μή τό λησμονήσετε.

— Ή τέσσερης πέτρας θα ήν' άπόψε εις τής έξοχότητός του, άπίντησεν ό άδαμαντοπώλης.

Και αί δύο γυναίκες άπεμακρύνθησαν κατ' άντίθετον δι- εύθυνσιν προς τήν του Βεογονσέ και τής θυγατρός του.

Ή Μουρατ εύρέθη πάλιν μόνος μετά του Χατζή Άπτούλ Κερίμ.

Ή γέρων έλαβε τόν άδάμαντα οϋ τήν άγοράν ήθελε νά συμφωνήση ό πατήρ τής Έοριέττας, και έμελλε νά τόν έ- παναθέση ήσύχως εις τό κιβώτιόν του, ότε ό Έφέντης τώ ειπε μετά συγκεκινημένης φωνής :

— Έν όνόματι τής φιλίας τήν ύποίαν έτρέφετε προς τόν πατέρα μου, εξήγησάτέ μου, Χατζή, τί έσήμεινον οί λόγοι τούς όποιους ειπατε άπαντών εις τόν Χριστιανόν που ήθελε ν' άγοράση τόν άδάμαντα ;

— Όλοι οί άπιστοι είναι άφρονες ; αυτός δέν ήθελε νά πληρώση τήν τιμήν πέτρας τής όποιας όμοίαν ό κόσμος δέν έχει ; διατί με παρεκάλεσε νά του τήν δείξω ; έψιθύρην ό άδαμαντοπώλης.

— Σάς καθικετεύω, Χατζή, νά με πληροφορήσετε διατί ειπατε ότι δέν πωλείτε τόν άδάμαντα χωρίς τήν άδειαν κάποιου. . . .

— Χωρίς τήν άδειάν σου, τέκνον μου, τό ειπ' αυτό τώ όντι και ειπα τήν άλήθειαν.

— Άλλά ξεύρετε, Χατζή, ότι δέν είναι ιδικόν μου τό λαμπρόν αυτό κειμήλιον.

— Ήτο του πατέρα σου, ό όποιος με τό έπώλησε. Έπρε- πε νά τήν άναγνωρίσης αυτήν τήν θυμασίαν πέτραν, όότι τήν έπιασες άλλοτε με τά παιδικάκια χεράκια σου Μουράτ.

— Τί λέγετε ; Πώς ! είναι άρά γε... σταθήτε, Χατζή... ναι, έχει πράγματι τόν ίδιον όγκον, τό αυτό σχήμα, τήν ίδίαν λάμψιν... είναι ό άδάμας του όποιου έτήρησα επί πολύ τήν άνάμνησιν και περι τό όποιου πρό όλίγου σάς έλεγα...

— Ναι, τέκνον μου, και όταν τόν ήγόρασα, ό πατέρας σου μ' έβαλε κι' ύπεσχέθην νά μόν τόν πωλήσω ποτέ, χωρίς πρώτον νά τόν έρωτήσω άν ήθελε νά τόν ξαναπάρη εις τήν τιμήν που τόν ήγόρασα. Με λύπην τόν έξεποίησε, και άπέδιδε μεγάλην σπουδαιότητα εις τήν κατοχήν αυτού, όότι δι' αυτόν ήτο φυλακτόν.

Ή πατέρας σου άπέθανε, άλλά θεωρούμαι δεμένος με σε διά τής προς έκείνον ύποσχέσεώς μου. Βλέπεις βέβαια, Μου- ράτ, ότι καλά έκαμα κι' άπίντησα εις τόν χριστιανόν ότι δέν μπορούσα νά διαθέσω τήν πέτραν χωρίς τήν άδειάν σου. (έκολουθει).